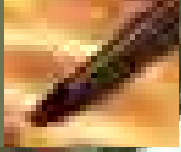

Hatıra
Musa TAKÇI

HATIRALARLA HULÛSİ EFENDİ

(K.S.)

Dört arkadaş-
tık: Özcan,
Şenol, Le-
vent ve ben. Lise son sınıf öğ-
rencisi olmanın kendi çapımız-
da keyfini çıkarıyor, açıkçası
biraz da sıra dışı olmaya çalışı-
yorduk. Okuduğumuz kitaplar,
okul dışı faaliyetlerimiz ve bazı
hocalarımızla kurduğumuz iliş-
kilerle farklı bir yol tutturmuş-
tuk. Dört lise öğrencisinin bu
denli frekanslarının uyuşması
da ilginçti doğrusu. Âdeta fark-
lı yönlerimizle birbirimizi ta-
mamlıyorduk. Aramızda güçlü
bir bağ vardı. En büyük ortak
yönümüz muhafazakâr doku-
muzdu. Okuduğumuz kitaplar
da bu dokuya hitap eden tür-
dendi. Doğal olarak bu kitap-
ların etkisi altında kalıyor ve
kendi anlayışımız, algımız çer-
çevesinde konuşuyor, tartışı-
yor, kısacası okuduklarımızı
sindirmeye çalışıyorduk. O za-
manki Gürün Müftüsü Meh-
met Bey ile en az haftada bir
görüşüyor ve kafamıza takılan
meselelerle ilgili fikir teatisin-
de bulunuyorduk. Aynı zaman-
da bir yazar olan müftünün hoş
bir konuşma tarzı vardı. Olay-
ları anlatırken kullandığı etki-
li dil, verdiği çarpıcı misaller
bizi âdeta can evimizden vuru-
yordu. O kadar yoğunluğuna
rağmen bize zaman ayırır, bizi
dinler, düşüncelerimize saygı
duyar ve meselelere farklı açı-
lardan bakmamız yönünde bize
telkinlerde bulunurdu. Gerçek-
ten de onunla konuştuktan son-
ra kendimizi daha rahat, daha
mutlu ve daha umutlu hisse-
derdik. En önemlisi ise bir ara-
yış içine girerdik...

Yine bir gün arkadaşlarla
okul çıkışı bir çay bahçesinde
muhabbet ederken, konu tari-
katlardan, evliyalarından ve evli-
yaların gösterdiği kerametler-
den açılmıştı. Bu konularda her
birimizin söyleyeceği bir şeyler
vardı. Kitaplardan öğrendikle-
rimize bir de kulaktan dolma
bilgilerimiz eklenince konu-
malarımız dallanıp budakla-
nıyordu. Keramet konusun-
da ayrıldığımız noktalar daha
fazlaydı. Arkadaşın biri hemen
yanı başımızda Darende’de ya-
şayan Hulûsi Efendi’den bahse-
diyor ve kerametlerini sıralıyo-
du. Bir diğer arkadaş, keramet
olayına karşı çıkıyor, böyle şey-
lerin İslâm’da olmadığını ileri
sürüyordu. Uzun süren tartış-
malarımız sonunda bir kara-
ra varmıştık: En kısa zamanda
Hulûsi Efendi’yi ziyaret ede-
cektik. Açıkçası kendi gözleri-
mizle ‘bir keramet’ görmek isti-
yorduk. Daha sonraki günlerde
ziyaretin günü de belli olmuştu:
Yarıyl tatilinin ilk cuma günü.

O gün gelip çatmıştı. Plana
göre Adana’ya giden Zengibar
otobüsüyle gidecektik. Arkadaş-
lar Gürün’den binecek, ben de
Suçatı’dan katılacaktım araları-
na. Cuma günü sabah, sözleşti-
ğimiz gibi Suçatı Belediyesinin
önünde beklemeye başlamış-
tım. Biraz geç kalmış olmalıyım
ki bir türlü, önünde “Zengibar”
yazan otobüs gelmiyordu. So-
nunda otobüsü kaçırdığımı dü-
şünerek Doğu’ya giden bir baş-
ka otobüsle Darende’ye gittim.
Hulûsi Efendi’nin ikamet etti-
ği yeri bilmediğim için sokakta
rastladığım bir amcaya sordum.

Tarif üzere “Zaviye” denilen yeri
buldum. Daha önce babamlar-
dan duyduğum, ‘Balıklı Havuz’u
büyük bir ilgiyle izlemeye baş-
ladım. Ortam çok güzeldi. Bir
an önce Hulûsi Efendi’nin ika-
met ettiği dergâhı bulmalıydım.
Ama görünürde dergâhı andı-
racak yapı falan yoktu. Bir za-
man ortamın manevî havasını
teneffüs ederek gezindim.

Vakit ilerliyor ben ise çeşit-
li alternatifler üzerine kafa yo-
ruyordum. İşin ilginç tarafı do-
laştığım yerlerde kimsecikler
yoktu. Bir müddet sonra otuz
beş-kırk yaşlarında bir adam
şadırvana abdest almaya geldi.
Adamı gözüme kestirdim. “Bü-
yük ihtimal bu adam da Hulûsi
Efendi’yi ziyarete gelmiştir, en
iyisi bu adamı takip edeyim.”
diye geçirdim içimden. Adam,
abdestini aldıktan sonra bir
yöne doğru yürümeye başladı.
Ben de adamı biraz geriden ta-
kip etmeye başladım. Adam bi-
raz sonra güzel bir apartmanın
kapısına dayandı. Evin önün-
de park halinde bir sürü araba
vardı. Kuvvetle ihtimal Hulûsi
Efendi’nin dergâhı burasıydı.
Adamın peşinden ben de dal-
dım içeriye. Adam önde ben ar-
kada, çıktık merdivenleri. Oda
kapısından içeri girdiğimizde
ilk dikkatimi çeken şey, içeride-
ki kalabalık olmuştu. Neredey-
se oturacak yer yoktu. Adam
sol köşede oturan beyaz sakal-
lı ihtiyara doğru yöneldi. Evet,
Hulûsi Efendi o kişi olmalıydı.
Adam büyük bir saygıyla eği-
lerek Hulûsi Efendi’nin elini
öptü. Aynı şeyleri ben de yap-
tım. Hulûsi Efendi’nin elini öp-

tükten sonra oturacağım yer konusunda kısa süreli de olsa bir tereddüt yaşadım. Hulûsi Efendi bu tereddüdü anlamış olacak ki eliyle hemen yanındaki yeri işaret ederek, oturmamı istedi. Ben de oraya oturdum. Odadaki insanları şöyle bir göz ucuyla süzerken kapının hemen yanında bana bakan arkadaşları fark ettim. Dikkat çekmeyecek bir şekilde arkadaşlarla uzaktan uzağa beden diliyle selamlaştık.

kararlılık doğrusu çok etkileyiciydi. Ben de diğer arkadaşlar gibi dikkatli bir şekilde Hulûsi Efendi'yi izliyor, âdeta farklı bir şeyler yakalamaya çalışıyordum. Bu arada, hakkında duyduğumuz kerametler aklıma geliyor, sanki her an bir kerametine şahit olacakmışız gibi tetikte bekliyordum. Ama olağan dışı bir olay cereyan etmiyordu. Her şey normaldi... Biraz sonra çay servisi başlamıştı. İçtiğim o çayın kokusunu ve lez-

eklenmişti. Tüm kötülüklerden uzakta ve en temiz duygularla gökyüzüne doğru yükseldiğimi hissediyordum. Berrak bir duyguydu hissettiklerim. O an için dünyevî zevkler silinmişti sanki hafızamdan. Namazı Hulûsi Efendi kıldırması. Sesindeki samimiyet, içimi saran huzurun sınırlarını daha da genişletmişti.

Namazdan sonra eve geri dönmüştük. Sırada yemek vardı. Oturduğumuz büyük oda dâhil, birkaç küçük odaya sofralar kurulmuştu. Sanki yemeklerde de ayrı bir tat ve ayrı bir çekicilik vardı. Galiba biraz da acıkmış olacağız ki sofradan en son kalkanlar arasındaydık. Yemeğin ardından ziyaretçiler teker teker ayrılmaya başlamıştı. Biz biraz daha kaldıktan sonra ayrılmıştık.

Dönüş yolunda arkadaşlarla günün kritiğini yapmıştık. Yaşadığımız günle ilgili değerlendirmelerimiz aşağı yukarı aynıydı. Mekânın manevî havasından hepimizin etkilendiği bir gerçektir. Evet, o gün, belki Hulûsi Efendi'nin bir kerametini görememiştik. Ama o kadar insanın böylesine huzur dolu bir ortamda buluşması, ibadet etmesi, manevî havayı teneffüs etmesi de bir keramet sayılmaz mıydı? Sonuçta bir âlim ve onu ziyarete gelen Müslümanlar söz konusuydu. Elbette ki niyetleri gerçek anlamda okuyan Allah'tı. Kimse hakkında peşin hükümle karar vermek doğru değildi...

Odada derin bir sessizlik vardı. Herkes görülmemiş bir saygı ve sükûnetle Hulûsi Efendi'nin ağzından çıkacak sözlere odaklanmıştı. Hulûsi Efendi pek konuşmuyordu. Ara ara odada bulunanlara bakıyor ve yanındaki ihtiyarların konuşmalarına eşlik ediyordu. Yalnız bir ara, şu an hatırlamadığım bir hadisten bahsetmiş ve kısaca bu hadisi açıklamıştı. Etkileyici bir bakışı, güven veren bir siması vardı. Bakışlarındaki derinlik ve

zetini hâlâ unutamıyorum. Sanki bir farklılık vardı o çayda.

Çaydan sonra hep beraber Cuma namazını kılmak için balıklı havuzun yanındaki camiye gitmiştik. Bu arada arkadaşlardan, Zengibar otobüsünün Suçatı'dan kaçta geçtiğini öğrenmiştim. Velhasıl otobüsü on-on beş dakika ile kaçırdığım ortaya çıkmıştı. Caminin içine girdiğimizde üzerimdeki manevî havaya yeni boyutlar